

LUKÁCS JÁNOS

Egy bevezetőt – szakmailag igen furcsa módon – nem lehet a végén kezdeni, márpedig nekem nem jut más eszembe, mint az, hogy amikor elfogyott az időnk sé befejeztük a beszélgetést, elszomorodtam, hiszen Lukács Jánossal – mint emberrel és mint művésszel – még annyi időt szerettem volna eltölteni.

– Hogyan kerültél kapcsolatba ezzel a hivatással?

– 1996-ban Székesfehérvárra vonultam katonának. Ott találkoztam olyan bakancstársakkal, akiknél már volt tetoválás – vidékről jött fiatalemberként előtte sohasem találkoztam ilyen igazi, géppel készített tetoválással. A rajzolás szeretete már gyerekkoromban is megvolt bennem, de a '90-es évek elején a rajz tehetséget még nem igazán lehetett hol kamatoztatni. A katonaság után megismerkedtem néhány emberrel, akik arra bíztattak, hogy próbáljam ki magam a szakmában, de fogalmam sem volt róla, hogyan is működik ez az egész. A segítséget az elinduláshoz Körmöczi Pétertől kaptam meg.

– Érezted, hogy ez lesz a te utad?

– Huszonévesen azért még kevés ember tudja kijelenteni, hogy megtalálta az útját, de akármibe vágtam bele az életben – legyen az munka, vagy hobbi – mindig a lehető legnagyobb odaadással próbáltam nekilátni a feladatnak, s így volt ez a tetoválással is. Amiről anno álmodoztam, az mára meg is valósult, a többi, amit elértem, már csak plusz.

– A család mit szólt hozzá, hogy ezt a pályát választottad?

– A szüleim az elején nem jósoltak nagy jövőt ezen hóbortomnak, de mára teljesen elfogadták, hiszen látják, hogy azok a célok, amiket kitűztem magam elé, megvalósultak az élet minden területén.

– Nagyon szép ez az üzlet, és rengeteg díjat látok kitéve. Büszke vagy rájuk?

– 2010 tavaszán kezdtem itt dolgozni, a saját üzlet volt az egyik legnagyobb álomom, ami meg is valósult, hála a sorsnak és a szerencsének. Nagyon büszke vagyok ezekre a díjakra, de mindez nagy felelősséggel is jár. A legutolsó rendezvényre az esélytelenek nyugalomával mentem ki, meg se fordult a fejemben, hogy díjjal jövök haza, és az első nap az első munka után – legnagyobb meglepetésemre – a legjobb aznap készült tetoválás díját sikerült elnyernem. Kitérő örömmel fogadtam, de utána napokig küzdöttem ennek a díjnak a terhével. Ilyenkor mindig elgondolkodom azon, hogy valóban érdemes voltam-e rá. Magamat mindig is rettenetesen alulértékelttem, de úgy érzem, a vendégeim megbecsülnék engem, és ez adja a legtöbbet az embernek.

– Rajzolni, festeni is szoktál még?

– Mostanában sajnos nagyon keveset, mert nincs időm arra, hogy hobbiként ilyesmikkel foglalkozzak. Kora reggel bejövök Debrecenből, este haza megyek, vár a család, picit gyermekem van, így sajnos ez most nem fér bele az életembe. Próbálok otthon is száz százalékosan helyt állni, de nagyon nehezen összehangolni a családi életet a munkával. Kompromisszumokat kellett kötnöm: például nálunk a hétvége az szent. Régen elég sokat dolgoztam hétvégén is, de ezek a napok most már csakis a családé.

– Figyelemmel kíséred kollégáid munkáit illetve a különböző divatirányzatokat?

– Hogyne, a szakmán belül vannak példaképeim is. Ami a divatirányzatokat illeti, nekem nagyon tetszik a hiperrealista ága a tetoválásoknak – ez az, amikor meg-

próbálnak a tetováló művészek a természetből merítve reális képeket alkotni. Egyre inkább nyitottak az emberek erre az irányzatra, és sokan rácsodálkoznak arra, hogy gyakorlatilag egy fényképet látnak a bőrön – ez még belőlem is csodálatot vált ki, mind a mai napig. Az ebben a művészeti ágban tevékenykedő tetoválók munkáit szoktam részleteire bontva technikailag elemezgetni, hogy mit hogyan valósítanak meg.

– Mit adhat az embernek egy jó tetoválás?

– Amikor az ember tetováltat magára, akkor elsődlegesen esztétikailag változtat a testén, másodlagosan viszont nagyon sokan valamilyen mélyebb tartalommal is felruházzák azt a rajzot. A legtöbben akkor jönnek tetováltatni, amikor fordulóponthoz érkezett az életük, és ehhez kötődve erről szeretnének ilyen formában is megemlékezni. Hogy mit adhat egy a tetoválás a viselőjének, az annyira sokrétű, hogy nagyon nehéz meghatározni.

– Divat most a tetoválás?

– Úgy mondanám, hogy 10 éve még divat volt, de mára már beérett ez a dolog és elfogadott lett. Természetesen mindig jön egy-egy új stílus, ami aktuálisan felkapottá válhat, ezt nevezhetjük divatnak is. De vannak maradandó irányzatok is, melyek kitaróan megállják a helyüket.

– Találkozol előítéletekkel?

– A vendégeim kortól, nemtől és hovatartozástól függetlenül nagyon széles ská-

lán mozognak, és azt mondhatom, hogy én ebben a körben nem igazán találkozom előítéletekkel. Régen sem találkoztam vele sűrűn, de manapság már egyáltalán nem.

– Mi van akkor, amikor úgy érzed, a kért motívum nem illik a vendég személyiségéhez?

– Ez egy nagyon nehéz dolog. Mindig azt gondolom magamról, hogy nagyon jó emberismerő vagyok, de aztán elég gyakran ráébredek arra, hogy tévedtem, így általában nem is nagyon merek ilyesmikbe bocsátkozni. A nagyon-nagyon kirívó eseteknél persze megpróbálom a helyes irányba terelni a vendéget, de úgy gondolom, hogy az ember személyiségéhez megtalálni a megfelelő ábra vagy formavilágot ismeretlenül nagyon nehéz.

– Kritikus vagy a saját munkáidat illetően?

– Rettenetesen kritikus vagyok, igen. Amíg dolgozom, nagyon büszke vagyok a munkáimra és nagyon tetszenek, de utólag mindig elkezdem elemezgetni őket, hogy mit csinálnék másképp, min változtatnék – ez egy ilyen örökös benső vívódás bennem. Egy-két évvel ezelőtt elkészült műveimet már nagyon kritikusán tudom szemlélni, de úgy vélem, ez hozzá tartozik a fejlődéshez. Ha ez a kritikus szemlélet nincs meg valakiben, akkor saját magát gátolja meg abban, hogy a fejlődés útjára lépjen.

– Nagy utat tettél meg 1996 óta. Adódtak nehézségek is az idáig vezető úton?

– Hogyne, én is rengeteg nehézséggel szembesültem, de akadályok nélkül szerintem az ember nem tudja úgy értékelni azokat a dolgokat, amiket elért. Ha visszatekintek az elmúlt évekre, azt tudom mondani, hogy minden úgy jó, ahogy van – ha módomban áll, akkor sem változtatnék semmin. Az akadályok leküzdésével megszületett eredmények azok, amik most az életem alappilléreit jelentik. Nagyon nehéz volt elindulni ebben a szakmában vidéki srácként, nem volt előttem egy kitaposott út, tehát akadtak bőven nehézségek és buktatók, de ezek mind nagyon kellett. Sokkal jobban megbecsülöm azt, amim van.

– Mik a céljaid, terveid a jövőre nézve?

– Olyan sosincs, hogy az ember már mindent elért, az élet mindig hozza az újabb

feladatokat és kihívásokat – számomra most az jelenti a kihívást, hogy külföldön is megtaláljam a boldogulásomat. Ez egy nagyon régóta tartó folyamat, és szerencsére már több helyről is megkerestek, hogy vendégművészként dolgozzam különböző országokban. Emellett persze igyekszem összeegyeztetni a munkát és a családot, hogy mindkét területen meg tudjam állni a helyem.

– Szigorú főnök vagy?

– Én nem vagyok főnök, és nem is érzem magam annak. Ebből néha születnek bizonyodalmak, de nem érzem azt, hogy emberek irányítására alkalmas ember lennék, arról nem is beszélve, hogy túlságosan lekötnék azok a dolgok, amikkel foglalkozom.

Többen dolgozunk együtt, és a srácoknak úgymond a főnöke vagyok, de nem vagyok egy olyan ember, aki szeret másokat irányítani. Magammal szemben sokkal szigorúbb vagyok.

– Nagyon szerény ember vagy. Mekkora önbizalmad van?

– Igen, azt a jelzőt, hogy „szerény” már többen is rám ragasztották, de én egy ilyen egyszerű ember vagyok. Sokszor az önbizalmam is sajnos eléggé alacsonyan van,

de amikor nekilátok egy munkának, azt száz százalékos önbizalommal teszem, mert tudom, hogy ki tudom a legjobbat hozni belőle. Nagy problémám mégsem származik ebből az önbizalomhiányból, mert amit 20 évvel ezelőtt megálmodtam, az mára megvalósult.

– Van még valami, amit feltétlenül szeretnél megosztani velünk?

– Akik tetoválással szeretnék ékesíteni a testüket, azoknak azt tudnám tanácsolni, hogy nézzenek utána és tájékozódjanak a lehetőségekről. A mai világban ez már nem jár nehézséggel és megéri ezt a kis fáradtságot, hiszen mégiscsak egy életen át viselni fogja a testén azt a tetoválást. Akik pedig belevágtak ebbe a szakmába, azoknak kitaró munkát kívánok. Az újaknak a szakmában olyan szempontból könnyebb dolguk van, hogy előttük már kikaposták az utat, de ez együtt jár azzal is, hogy a piac telítettsége miatt nekik már nagyon nehéz kiépíteni az egzisztenciát. Számukra azt üzenném, hogy ne adják fel, akkor sem, ha úgy érzik nincs tovább.